

fram for partiet

mars
-77

BILDET: Hua Kuo-feng, formann i sentralkomiteen i Kinas
Kommunistiske Parti, tok 12. februar imot delegasjonen fra
AKP(m-l), leda av Pål Sten, AKP(m-l)s formann.

LEDER: ————— MOBILISER TIL FFF PÅ GRUNNLAG AV DET SOM INTERESSERER MASSENE!

I Oslo kan det bli 3 tog 1. mai. Deler av SV-ledelsen vil markere SV-aleine fordi 1977 er et valgår. Andre deler av SV-ledelsen vil gå sammen med "fagbevegelsen" for å markere "faglig enhet" med LO-ledelsen. Hva resultatet blir vites ikke når dette skrives. Hvis det blir et eget SV-tog, vil det nok kunne trekke en del folk fra FFF over til seg, folk som har villet gå i FFF-tog fordi det var eneste alternativet opp imot DNA/LO-ledelsens tog. Således er det en ugunstig situasjon. Men samtidig er det en gunstig situasjon: FFF vil være det eneste toget som ikke er et vlagtog. Både Samorg-toget og et eventuelt SV-tog vil garantert ha paroler som "arbeiderflertall på Stortinget" og løfter om infridde krav innen neste stortingsperiode osv. De parlamentariske beina vil være hovedsaken for dem. Og politikken deres vil være klassesamarbeide og pro-imperialisme. Uansett om det blir 2 eller 3 tog er det viktig for oss kommunister å avsløre DNA/LO/SV-ledelsen for massene.

Og det er det sannelig et godt grunnlag for. I Oslo skjer det stadig nye ting som stiller de borgelige "arbeiderlederne" i et grelt lys for stadig flere folk. Stikkord: Hammersborg, Stovner, raseringsplaner og soveplaner i eldre strøk, høyere avgifter, dyrere for pensjonister, asbestfaren for bygningsarbeidere, kampen for å forsvare SEF, rasjonalisering i helse/sosialsektoren, sparing i skolevesenet, daghjems kampen, abortkampen, champignon, raserings av arbeidsplasser, jernindustrien, bryggestreika, suspensjoner og oppsigelser.

Hvor har de borgelige "arbeiderlederne" stått i disse sakene? Hvor har partiene deres stått? På feil side. På borgerskapets side mot arbeidsfolk og andre som vil slåss for å forsvare interessene sine.

Dette veit både vanlige SV-medlemmer og de partiløse massene som har måttet slåss mot DNA/LO og SV-ledelsen på sine områder. Men om f.eks. SV-ledelsen er avslørt gjennom holdninga til en spesiell sak, er ikke det det samme som at SV-ledelsen sin politikk er avslørt som et borgelig arbeiderparti. Derfor må vi ta det alvorlig hvis SV-ledelsen bestemmer seg for å lage et eget tog. For selvsagt kommer de til å pynte opp om "kamp" i et valgår. Hvis SV-ledelsen ikke lager eget tog, men vil gå i Sam-

org toget for å få en appellant og vise hvor "faglig" de er, er det også grunn til å ta dette alvorlig. På universitetet i fjor mobiliserte USV-leiderne altfor mange til Samorgtoget, og de fikk med folk på "radikale" paroler for å "prege samorgtoget med sosialistisk politikk". En del folk blei rivi med på det, men mange av dem skulle gått i FFF-toget.

Derfor skal vi ta alvorlig på å arbeide med Sver og SV-sympatisører lokalt. Ikke sånn at vi forveksler diskusjoner med dem, med diskusjoner med de partiløse. Mobiliseringa av de partiløse massene er sjølsagt det viktigste. De er flest, og har minst vrangforestillinger. Men i fjor var arbeidet med lokale Sver helt formelt og det var sikkert fordi mange kamerater egentelig synes at det bare var noe tull å invitere lokale SV-lag til FFF. Det blei med et brev. Dette er feilaktig. Enten det er 2 eller 3 tog, er det svært viktig strategisk å rive Sver etter Sver løs fra SV-ledelsens linje. Ar SV som parti er splitta og svøka i dag, betyr ikke nødvendigvis at SV er i samme situasjon om 2 år. Derfor skal vi ikke undervurdere betydninga av å vinne kamp - villige Sver og SV-sympatisører over på ei riktig linje.

Vinn folk for FFF ved å ta opp deres brennende behov. Avslør "arbeiderledernes" råtne politikk.

Både de russiske bolsjevikene, de kinesiske og albanske kameratene har mye å lære oss. De summerer opp hvordan de vant massenes støtte gjennom både kampen mot imperialismen og kampen for de nære interessene. Les Mao: Taktikken i den anti-japanske enhetsfronten. Stalin står helt riktig fast at vi ikke avslører reformismen på grunnlag av høytflyvende taler, men gjennom den daglige kampen for folkets interesser.

I fjor var det et avvik fra forståelsen av dette i 1. mai arbeidet. Dette var en viktig årsak til at toget ikke blei så stort som det kunne ha blitt. Men,

kamerater, i alle kampene som føres som vi nevnte i stikkordsform har LO/DNA+SV ledelsen gått mot massenes interesser. I enda flere

saker! Det er dette vi skal bruke når vi mobiliserer folk til FFF. Hvem representerer massenes krav og interesser? 1. mai. Bare FFF. Hvem vil slåss mot all imperialism? Bare FFF. Hvem mobiliserer folk til å slåss og bære fram egne krav? Bare FFF. Sånn er virkeligheten. Når dette skrives, har partiet og FFF lokalt kommet svært kort, altfor kort, i å undersøke hva som massenes interesser på deres sted eller område.

Vi slutter oss helt til TF/februar "men mange hovedparolediskusjoner har også vist at det fortsatt blir lagt for lite vekt på diskusjonen om utforminga av lokale klassekampparoler. Er dette et politisk avvik? Absolutt. Av og til kan det virke som om enkelte kamerater og lag rett og slett er motsatndere av å ta opp saker som berører arbeiderklassens daglige kår. Mens de vrir og vrenger hue for å finne på et eller annet de kan pirke på når det gjelder hovedparolene, så er de notorisk uinteressert i å finne ut hvilke lokale paroler som kan reises for å knytte massene en har rndt seg daglig til klassekamptog.

Vi vil undertreke betydninga av å få fram hva som er mobiliserende paroler. Ikke må vi pønse ut paroler for massene, men undersøke hva de synes er viktig. Ikke må vi tru at arbeiderne på f.eks. Freia bare er interessert i sjokoladeproduksjon eller at skolelevene bare er interessert i å gå ut i storfri.

Massene interesserer seg for mange miljø saker, kampen mot nazismen, redselen for krig, høye husleier, støtte til streiker, mot underbetaling, for kvinnefrigjøring, m.m.

Hovedparolen uttrykker massenes interesser.

Arbeiderklassen og andre undertrykte i vårt land har interesse av å bekjempe DNA/LO/SV ledelsen i å støtte frigjøringsbevegelser, i å slåss mot usakelige oppsigelser, mot Kleppepakka, i å kjempe for sosialisme. Samtidig er det også sann at det er reist en massebevegelse på mange ulike i områder, med forskjellige krav som vi vil trekke med i FFF. Massebeve-

gelsen på de ulike feltene retter seg nettopp mot stat og kommune, mot borgerskapet og borgelige "arbeiderledere". I fjor var det en del kamerater som så en vanskelig motsigelse mellom "sentrale og lokale paroler. I løpesedlene blei ofte de "sentrale" parolene trykt på den ene sida, og de "lokale" på den andre. Da blei det liksom enhet mellom "brødkrav" og "politikk". Så gikk FFF-komiteene i toget med sine lokale paroler. Og da viste det seg at det nesten ikke var hovedparoler i toget unntatt helt forrest.

Både avviket som går ut på å ikke mobilisere på grunnlaget av massenes interesser, og avviket som går ut på å "glemme" hovedparolene, er høyre-avvik. For begge avvikene vil skille partiet fra massene.

Alle kamerater må reise spørsmålet om tilslutning til FFF i de organisasjoner de er medlemmer. Dessuten er det av stor betydning å arbeide for tilslutning fra lokale husmøt, pensjonistforeninger osv. Klær vi det, betyr at vi har en lettere innfallsport til folk som vi ellers ikke mobiliserer blant.

Fra massene - til massene

Mao "Å sammenfatte massenes mening, gå ut til massene med dem igjen, holde fast ved dem og gjennomføre dem, for på den måten å utarbeide riktige linjer for ledelsen - det er den grunnleggende metoden for ledelse.

Gjennom K, K-kampanja har vi lært mer om metoder. Særlig har de nådd resultater som har oppsummert på systematisk vis hva massene sier når vi vil mobilisere dem. Denne metoden må brukes både i avdelinger, FFF-komiteene og mobiliseringsgruppene. Bare da kan vi lykkes i å løse massenes motsigelser og mobilisere mange.

Når dette leses er det ca. en og en halv måned til 1. mai, det er kort tid, kamerater. Spytt i nevene og gå på!

KJEMP FOR EN STOR BOLIGSEKSJON 1. MAI!

1. mai er arbeiderklassens internasjonale kamp og demonstrasjonsdag. Men det hindrer ikke grupper og lag som har krav å reise å bruke dagen til å demonstrere dem og slutte opp om FFF-toget så lenge krava ikke står i motstrid til noen av togets hovedparoler og grunnlaget for toget.

Det vil tvert i mot styrke toget og vise bredden i massekampen.

Sjøl om bolignød - og dyrtid rammer arbeiderklassen hardest, kan heller ikke småborgerskapet "kjøpe seg fri" fra boligproblemene. Det er derfor grunnlag for en allianse mellom arbeiderklassen og småborgerskapet i kampen mot bolignød og dyrtid.

Å oppnå tilslutning om FFF fra beboerorganisasjonene betyr at dem tar standpunkt for et klassekamptog og det betyr mye for utviklinga av beboerorganisasjonene til kamporganisasjoner, Organisasjoner i beboernes interesser.

Men vi må ikke nøye oss med å sende inn forslag om tilslutning til FFF til beboerorganisasjonene og tru at det betyr at den riktige linja vil seire av seg sjølv.

Vi må gå ut til medlemmene i beboerforeningene før forslaget reises i organisasjonene og propagandere for FFF-toget og høre deres syn på å gå i toget og diskutere forslag til kampsaker å reise. Vi må få dem til å gå i toget og diskutere forslag.

Vi må få dem til å gå på møtet i beboerorg. Fordi tilslutningen til FFF skal tas opp.

Hvis det blir fatta vedtak om tilslutning til FFF må vi arbeide hardt for at det ikke bare blir formelle vedtak.

Vi må arbeide for at medlemmene sjøl jobber aktivt for å mobilisere folk på sitt grunnlag til FFF. Men det er vi kommunister som må gå i spissen for denne mobiliseringa. Den beste formen for mobilisering er å gå hjem til folk å diskutere med dem. Få dem til å ta kontakt med andre naboer og ta med løpesedler. På denne måten oppnår vi at mange blir talerør for FFF.

I fjor var det 5 beboerforeninger som gikk i FFF-toget. Men antall folk fra beboerforeninger stod ikke i forhold at så mange foreninger sluttet seg til toget. Det er nok av kampsaker å gripe fatt i som viser hvorfor det er riktig å gå i klassekamptog 1. mai. Det er massearbeidet vårt som vil avgjøre hvor mange folk beboerforeninger/organisasjoner kan samle, og slutte opp om FFF-toget dette året.

Boligutvalget.

KRITIKK AV DS.

Jeg har lyst til å knytte noen kommentarer til artikkelen i FFF for desember "Slå vakt om partiet, bekjemp slarv i partiet."

Jeg er helt enig i den korreks som kommer fra DS mot slarv og fraksjonmakeri i partiet. Men det er et alvorlig grunnlag for denne slarvingen, som ikke trekkes fram i artikkelen, nemlig at DS sitt egentlig arbeid. Jeg vil

vise den påstand at det blant mange kamerater eksisterer en mistillit til at henvendelser til DS fører fram, i hvert fall raskt nok. Dette skaper i seg selv misstillit til DS, og grunnlag for slarv om DS. Dette forhindrer at saken blir behandlet på en skikkelig måte ute i avdelingene. Av saker som har tatt uforsvarlig lang tid kan jeg nevne overføringer og vurdering av hovedoppgaver. Jeg vil også rette

søkelyset mot artikkelen "Må sympatisører slå seg inn i partiet", der DS igjen retter søkelyset mot avdelingene, og unnlater å se på seg sjøl i innledninga til artikkelen. Det står her at eksemplet ikke er enestående, og at man vet om en rekke slike eksempler. Hvor mange av disse eksemplene skyldes at navn og adresser er blitt liggende i DS?

Andre ting som kan skape mistillit til at sentrale organer er opptatt av det som kommer "nærmest" er hvordan artikler til FFP blir mottatt. Dersom artikler til FFP ikke blir tatt inn, mener jeg at innsenderen bør få svar på hvorfor, eventuelt hva som bør rettes på eller når artikkelen kommer inn. Jeg kjenner eksempler der dette ikke har skjedd, og der man blir sittende igjen med følelsen av at det man skrev

er forsvunnet inn i byråkratiets irrganger. Dersom dette er ting som også andre har erfart, og er misfornøyd med, er det svært viktig å få det fram. På lengre sikt kan slike tendenser undergrave medlemsenes tillit til den demokratiske sentralismen i partiet.

I sin årsberetning peker DS på at det har fungert for lite politisk ledende og henfalt til byråkratismen. Jeg synes det er litt ille når det eventuelt viser seg at byråkratiet heller ikke fungerer.

Denne artikkelen kan virke svært negativ overfor DS, men jeg synes det var riktig å komme fram med denne kritikken, slik at den ikke skulle forbi som "slarv" blant mine kamerater.

Turid

SVAR TIL TURID:

Jeg er i all hovedsak enig i kritikken du legger fram. De forholda du kritiserer er forhold som virkelig eksisterer, og som det er nødvendig å kritisere. Det er en kjennsgjerning at den byråkratiske arbeidstilen har hemma arbeidet, og det er klart at kamerater som ikke får svar på henvendelser osv. ikke nettopp får økt tillit til DS og DS's arbeide. Det er åpenbart at DS, for å være i stand til å opprettholde et sunt forhold til grunnorganisasjonen, er nødt til å se alvorlig på de byråkratiske feila sine, kritisere disse feila og etablere en korrekt, proletarisk arbeidstil.

En annen sak jeg synes er bra ved innlegget ditt er intensjonen. Du kritiserer DS for at DS skal få høve til å korrigere feila, og du kommer med kritikken skriftelig for å unngå at kritikken skal ende som slarv om DS blant kamerater du kjenner. Når dette er sagt (og jeg mener dette absolutt er hovedsiden ved kritikken din) vil jeg ta opp et par andre saker som angår de samme forholda.

For det første mener jeg at det er feil å legge skylda på DS for alt som ikke glir som det skal i partiet.

Eksempler: Du viser til artikkelen i FFP: "Må sympatisører slå seg inn i partiet" og spør hvor mange slike tilfeller som skyldes at navn og adresser blir liggende hos DS? Mitt svar er: Ingen. DS kjenner ikke navn og adresse til alle sympatisører de enkelte avdelingene har på grunnsirkelen. Det er heller ingen grunn til at DS skal kjenne navn og adresse på disse folka. Å sørge for at sympatisører får skikkelig behandling når de går på grunnsirkel er i all hovedsak de enkelte avdelingers ansvar, og sånn bør det også være. For det andre: Jeg mener det er nødvendig å slå fast at fraksjonisme, slarv og kontakter på tvers av avdelingsgrensene framleis er og forblir "fraksjonisme", "slarv" og "kontakter" på tvers av avdelingsgrensene. Dette gjelder sjølsagt også DS har feil og om DS's arbeidstil er sånn eller sånn. Fraksjonisme blir ikke mer legalt om DS har feil. Vi må derfor framleis være årvåkne mot fraksjonisme, og slå hardt ned på tendenser til å legalisere fraksjonisme under dekke av at det egentlig er DS som har skylda.

Kamerat i DS.

ARBEIDERARISTOKRATIET – EN TREDJE INDRE FORUT- SETNING FOR HØYRE- AVVIKET?

I FFP for november, TF for desember og i beretninga til Oslo-partiet er det lagt fram en del materiale om arbeideraristokratiets innflytelse i partiet. Presset fra DNA-, SV- og NKP-pampene får deler av vår faglige kader til å ligge lavt i løypa, la være å ta opp politiske spørsmål i klubbene, kutte KK-salget osv. Det blir også lagt fram eksempler på at enkelte av våre egne faglige tillitsmenn har slukt borger-skapets sukkerdrasjerte kuler, sjøl utvikla pampetrekk og endatil oppfordra folk til å stemme ja ved tariffoppgjøret.

Betydninga av høyreavviket i forhold til arbeideraristokratiet er slått fast i artikkelen i TF desember: "Styrk abonnementsvervinga – bekjemp arbeideraristokratiet." Der heter det: "Dette materialet viser at det er grunnlag for å ta med en tredje forutsetning for høyreavviket i partiet foruten den sosiale sammensetninga og mangelen på studier av marxismen-leninismen som forslaget til beretning slår fast, nemlig innflytelsen til arbeideraristokratiet i partiet s rekker." Av artikkelen går det fram at denne forutsetninga først og fremst er påvirkninga fra arbeideraristokratiet på vår faglige kader, men også tendenser til arbeideraristokrati i egne rekker.

Dette er uklart kamerater. Er påvirkninga fra arbeideraristokratiet et indre grunnlag for høyreavviket i likhet med klassesammensetninga og manglende grep om m-l-m, eller er det i hovedsak en ytre påvirkning på partiet og dets kader? Mao: "Den grunnleggende årsaken til utviklinga av en ting ligger ikke utenfor, men i tingen selv; den ligger i de motsigelsene som finnes i tingen. Det er indre motsigelser i hver enkelt ting, og det er grunnen til dens bevegelse og utvikling. Motsigelsen i en ting er den grunnleggende årsak til dens utvikling, mens dens innbyrdes forhold til og vekselvirkning med andre ting er sekundære årsaker." (Skrifter i utvalg s.65) Videre (s.66): "Utelukker den materialistiske dialektikken ytre årsaker? Slett ikke. Den framholder at ytre årsaker er forandringens vilkår og at indre årsaker er forandringens grunnlag, og at ytre årsaker virker gjennom indre årsaker."

Beretninga til Oslo-partiet sier på s.8 at påvirkninga fra arbeideraristokratiet er en tredje indre forutsetning. I spørsmål 2 til avdelingsdiskusjonen heter det: "Er det riktig at påvirkning fra arbeideraristokratiet er et indre grunnlag for høyreavviket i partiet?"

I avdelinga vår diskuterte vi i to grupper som helt uavhengig avviste spørsmålet som forkludrende og i strid med dialektikken. Påvirkning fra arbeideraristokratiet utafor partiet er en ytre årsak. Påvirkning fra arbeideraristokrater og folk med arbeideraristokratiske trekk innfor partiet er et indre grunnlag. Om vi bare har en arbeideraristokrat i partiet, er det et slikt grunnlag. Men å si at innflytelsen fra arbeideraristokratiet innfor partiet var en av de tre viktigste forutsetningene for høyreavviket som kulminerte i 1973, har vi i beste fall ikke materiale til å vurdere. Heller ikke er det lagt fram materiale som viser at påvirkninga fra egne arbeideraristokrater er en av de tre viktigste indrefaktorer i dag. Derimot er det klart at påvirkninga fra arbeideraristokratiet er en av de viktigste ytre faktorene for høyreavviket, særlig blant fagligkaderne.

Hvorfor er det så viktig å ha klare begreper om dette? Fordi kvalitativt forskjellige motsigelser bare kan løses gjennom kvalitativt forskjellige metoder. Det er kvalitativ forskjell på en arbeideraristokrat i SV og DNA og en kamerat som er kommunist og ønsker å være det, men som av forskjellige årsaker er påvirket av arbeideraristokratiet. Enda viktigere er det at en ved å plassere påvirkninga fra arbeideraristokratiet som en indre faktor der den faglige kaderen er innløpskanalen for høyreavviket, fritar partiets ledelse på alle nivåer fra hovedansvaret for at det blir drevet skikkelig arbeid på arbeidsplassene, med støtte og veiledning, oppfølging og kontroll med den faglige kaderen og arbeidsplasslaga. I stedet blir det i hovedsak den enkeltes ansvar.

I artikkelen i TF heter det i siste avsnitt på s.10: "Når vi skal gå litt nærmere inn på arbeideraristokratiets innflytelse i partiet er det nødvendig med en gang å slå fast at det fins et indre grunnlag

i partiet for et arbeideraristokrati, og at det også fins sånne trekk hos den enkelte av våre faglige tillitsmenn, i tillegg til den påvirkninga som hele partiet er utsatt for." Hva er det indre grunnlaget for et arbeideraristokrati? Er det faglige tillitsmenn med privilegier? Folk som ønsker å beholde privilegier, som er karrierister og har snike seg i inn i partiet? Det andre punktet sier at alle ("den enkelte av") våre faglige tillitsmenn har arbeideraristokratiske trekk, og det er ille! Det gjør antagelig våre faglige tillitsmenn til en spesiell sort kader som vi bør betrakte med den største mistenksomhet? Kamerater, dette er ikke Maos tese om at borgerskapet er inne i det kommunistiske partiet, nemlig de med makt som går den kapitalistiske veg. Det er det motsatte, nemlig at borgerskapet i partiet er våre faglige tillitsmenn, dernest partiets faglige kader og til syvende og sist grunnplanskaderen generelt. Gjett hvor det fører hen!

Oppsummering og konklusjon.

1. Det er lagt fram materiale som viser at en betydelig del av partiets faglige kader og arbeidsplass laga har vært utsatt for sterkt press fra arbeideraristokratiet og til dels bøyd unna for presset. Påvirkninga fra arbeideraristokratiet utafor partiet har vært og er en av de viktigste ytre årsakene til høyreavviket i partiet.

2. Det er også lagt fram materiale som viser at faglige tillitsmenn har utvikla arbeideraristokratiske trekk og stått for revisjonistiske linjer i det faglige arbeidet og i partiet. Det foreligger likevel ikke materiale eller undersøkelser som viser at et arbeideraristokrati i egne rekker har vært en tredje indre forutsetning for høyreavviket i partiet av samme betydning som klassesammen-setninga og skoleringa i m-l-m.

3. Avsnittet i Oslo-beretninga "Det faglige arbeidet og spørsmålet om arbeideraristokratiet" har en bra side i at det er med på å avdekke et område der høyreavviket ikke er tilstrekkelig avslørt. Avsnittet innebærer likevel et stort avvik i forhold til dialektikken og når det gjelder forholdet ledelse/kader, særlig faglig kader.

4. Det er verdt å legge merke til at til tross for at hele Om Møtsigelsen er satt opp som studier til avdelingsdiskusjonene om beretninga, så kan en ikke se noe sted i beretninga at forfatteren har anvendt studiematerialet.

Viggo, faglig tillitsmann j&m

SVAR TIL VIGGO:

Kamerat Viggo mener påvirkninga fra arbeideraristokratiet er en av de viktigste ytre faktorene for høyreavviket i partiet. Derimot mener han vi ikke har materiale for å si at denne påvirkninga også er et viktig indre grunnlag. I virkeligheten avviser han dette klart.

Jeg mener vi har materiale til å slå fast at påvirkninga er et tredje indre grunnlag for høyreavviket. Det er ikke sånn at vi har en arbeideraristokrat i partiet, som Viggo tar som eksempel. Poenget er at vi har mange kamerater som har faglige tillitsverv. Poenget er videre at partiets politikk er at vi skal påta oss faglige tillitsverv, dvs. at disse kameratene vil bli stadig flere.

Svært mange av disse kameratene har visse privilegier som skiller dem fra massene og som gir dem et objektivt grunnlag for å utvikle arbeideraristokratiske trekk.

Dette objektive grunnlaget mener jeg det er viktig å se nærmere på. De riktige tankene faller ikke ned fra himmelen, sier Mao. De er heller ikke nedlagt i bevisstheten fra fødselen av. "De kommer fra den sosiale praksis og fra den aleine". Videre sier Mao: "Det er menneskets tilværelse i samfunnet som bestemmer dets tenkning." Men det er ikke bare riktige tanker som kommer fra den sosiale praksisen. Feilaktige tanker kommer også fra den sosiale praksisen. Spørsmålet blir da hvilken

sosial praksis en har. Eksempel: Kamerat X som er jernarbeider blir valgt til formann i avd. 1 J&M. Han blir putta inn på kontoret i Folkets Hus hvor han sitter varmt og godt hele vinteren. Han deltar ikke lenger i produksjonen, men omgås daglig en del reindyrka arbeideraristokrater, folk fra forbundsstyret o.l. Lønna er bedre enn før. Matpakke på jobben blir kutta ut, det er stadig lunsjer og middager på forbundets og avdelings regning. Ingen skal få meg til å tru at kamerat X kan leve et sånt liv (ha en sånn sosial praksis) i lengre tid uten at tenkinga hans blir påvirket av det.

Det er ikke mange kamerater som i dag er i en sånn objektiv situasjon som kamerat X. Men det er atskillig fler som har det sånn som kamerat Y. Han er gruppetillitsmann og har fri fra jobben en dag i uka for å drive faglig arbeid. Eller han har 1000 kroner i året i "godtgjørelse" for å være klubbkasserer. Eller han er varmann til klubbstyret og får være med på gratis julebord sammen med resten av klubbstyret. Kort sagt: Kamerat Y har en del små privilegier som utgjør det materielle grunnlaget for ei utvikling av arbeideraristokratisk politikk og ideologi. Og i partiet har vi mange som kamerat Y. Hvis disse kameratene godtar den privilegerte stillinga si som noe naturlig og velfortjent, vil de før eller siden skifte klassestandpunkt. Derfor er det nødvendig at partiet har ei klar og prinsipiell linje når det gjelder privilegier og bestikkelser. Privilegienes størrelse er ikke avgjørende. Om en kamerat kan ta i mot 500 kroner for en kassererjobb, kan han sikkert også ta imot 5000 kroner (og da begynner det jo å bli penger av det.)

Sjøl om jeg mener at det materielle grunnlaget for arbeideraristokrati er svært viktig, vil jeg advare mot bare å legge vekt på dette. Det finns mange kamerater (ikke bare faglige) som ikke har et eneste privilegium, men som likevel er påvirket av arbeideraristokratisk ideologi. Disse kameratene vil også kjøre fram arbeideraristokratiske synspunkter innad i partiet.

Kamerat Viggo kritiserer beretningsforslaget (BF) for ikke å anvende dialektikken noe sted. BF er altså etter hans syn tvers igjennom udialektisk. Sjøl siterer han Mao Tsetung for å underbygge påstanden om at påvirkninga fra arbeideraristokratiet ikke er noe viktig indre grunnlag for høyreavviket.

Jeg er fullstendig uenig med kamerat Viggo. Jeg mener at BF i all hovedsak bruker dialektikken. Derimot mener jeg kamerat Viggos forhold til materialismen er heller tvilsomt. Han innser ikke, eller bagatelliserer det faktum at forandringer i de objektive materielle forholda

til kaderen påvirker tenkinga, ideologien og politikken til kaderen. Han snakker om folk som "av forskjellig årsaker er påvirket av arbeideraristokratiet", uten å gå nærmere inn på hvilke årsaker. Det er idealisme å tru at bare en ønsker å være kommunist vil en alltid forbli kommunist. Når vi snakker med folk får vi ofte høre noe i denne stilen: "Jo, det er helt fint det dere sier, men når dere får makta vil dere bli pampere akkurat som alle andre."

Og folk er ikke skeptiske uten grunn. Historia er full av eksempler på folk som er blitt kjøpt oppsjøl om de engang "ønska" å være kommunister. Se på NKP.

Det er imidlertid ei side til ved innlegget til kamerat Viggo som det er nødvendig å ta opp. Det er antydningene hans om at ledende organer i partiet har lansert spørsmålet om arbeideraristokratiet som et indre grunnlag for å fritta seg sjøl for ansvar, og for å gjøre spørsmålet om det faglige arbeidet til den enkeltes ansvar. Videre vil jeg ta opp det han sier om "borgerskapet inne i partiet" som jeg mener er feilaktig fra ende til annen. Jeg mener også at han viser mistillit til ledende organer og at han kjører fram kunstige motsigelser mellom ledelse og grunnplan.

1) Viggo stiller saken på hodet når han hevder at påpekinga av arbeideraristokratiet som et indre grunnlag for høyreavviket fritar ledelsen for ansvar for det faglige arbeidet. Det er det motsatte som er tilfellet. Nettopp ved å påpeke at borgerskapet bruker privilegier for å kjøpe opp kommunister, og på den måten få innflytelse i partiet, blir dette spørsmålet gjort til hele partiets ansvar. Det blir ikke lenger opp til den enkelte om han skal motta privilegier eller ikke. Partiet tar stilling mot privilegier på prinsipielt grunnlag, og det blir hele partiets plikt å gå mot sånne saker. Hvordan Viggo kan hevde at dette fritar ledelsen for ansvar er vanskeliggjort å forstå. Han bør forklare seg nærmere, eventuelt ta sjølkritikk om han er enig i at han har tatt feil.

2. Det er ingen som har hevda at borgerskapet i partiet er våre faglige tillitsmenn, den faglige kaderen generelt eller hele grunnplanskaderen. Hvor har Viggo dette fra? Konsekvensen av et sånt syn måtte bli at kampen mellom proletariatet

og borgerskapet innafor partiet måtte bli en kamp mellom ledelse og grunnplan. Dette er sjølsagt helt absurd.

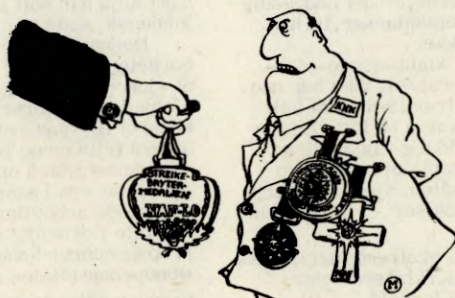
Kampen mot borgerskapet innafor partiet er ikke begrensa til en kamp mot enkelte personer med makt som går den kapitalistiske vei, mot enkelte borgelige karrierister som har sniki seg inn i partiet. Et sânt syn er ei grov forenkling av klassekampen innafor partiet. Borgerskapet har innflyelse i partiet på flere vis. En sak er beviste agenter og karrierister. En annen sak er det faktisk at alle partiets medlemmer jobber i et borgelig samfunn. De er utdanna på borgerskapets skoler og universiteter, leser borgerskapets aviser og ser på borgerskapets TV. Dette og mye annet prger sjølsagt tenkninga og praksisen

var i forskjellige grad. Vid^{me}derfor føre kamp mot borgelig innflytelse i egen tenkning og egen praksis, og også kritisere kamerater som er prega av borgerskaets ideologi. Når Viggo snakker om at dersom arbeideraristokratiet er et indre grunnlag, må vi se på våre tillitsmenn i lagbevegelsen med den største mistenksomhet, tar han fullstendig feil. Dessuten forvrenger han synspunkter han ikke er enig i og stiller enkelte spørsmål helt på hodet. Kampen mot borgerskapets innflytelse i partiet er en svært viktig oppgave, men dersom denne kampen skal føres etter viggos forenkla skjema vil det få alvorlige følger for partiet.

3. Viggo sier det ikke rett ut, men det går likevel ganske klart fram at han mener ledende organer forsøker å skyve skylda for egne feil over på andre kamerater, spesielt den faglige kadern. Dette er ei alvorlig anklage mot ledende organer i partiet, og dersom Viggo virkelig mener dette må han begrunne skikkelig og si klart hva han mener. Hvis han ikke mener det må han kritiseres seg sjøl grundig. Det går ikke an å slenge fram sånne hentydninger i hytt og vær. Hele partiets virksomhet baserer seg på at medlemmene har tillit til den ledelsen de har valgt på forskjellige nivåer. Hvis medlemmene ikke har tillit til ledelsen blir det sjølsagt svært vanskelige arbeidsforhold i partiet. Derfor er enheten i partiet noe vi må holde høyt og kjempe for. Dersom ledelsen har feil må dette sjølsagt kritiseres, men det må kritiseres kameratslig og åpent, og ikke i form av dultede hentydninger. Slikt undergraver enheten i partiet og må forømmes skarpt. Jeg mener kritikk^{en} til Viggo er feil, ikke bare i innholdet, men også i formen.

Jeg vil oppfordre kamerat Viggo til å svare på dette. Anten må han uttype og forklare synspunktene sine grundig eller han må ta skikkelig sjølkritikk. I alle fall må han ta sjølkritikk for den måten han kritiserer ledende organer på.

Hans, funksjonær

KAMP MOT ARBEIDERARISTOKRATIET – OGSÅ PÅ SJUKEHUSA!

I partiet sitt prinsipp-program står følgende:

"Partiet sin politikk må vera å isolera arbeidararistokratiet frå dei breie massane av arbeidararklassen. Partiet må oppmuntra arbeidar-klassen til ein innbiten og kvass strid mot dette sjiktet av overløparar til borgerskapet sitt læger. Partiet må sjølv hindra at det utviklar seg eit arbeidararistokrati i egne rekke og jamvel kjempa mot påverknaden frå det, som partiet alltid vil vera utsett for."

Vi har oppsummert at innflydelsen fra arbeideraristokratiet er et tredje indre grunnlag for høyreavviket i partiet, og nå på bakgrunn av dette er det av avgjørende betydning at vi klarer å avsløre denne innflytelsen, for å kjempe den ned. Skal vi klare dette, må vi gå konkret til verks. De viktigste arbeideraristokratiske ideene blir oppsummert i FFP for november. Dette dreier seg om de linjene arbeideraristokratiet kjører fram overalt, på alle bedrifter, som og våre kamerater gjentar innad i partiet. Imidlertid har det aristokratiske avviket også særegne trekk i de forskjellige bransjene, som vi må kje like grundig av. Sjølv tilhører jeg sjukehusproletariatet og er organisert i Kommuneforbundet, og jeg har tenkt å vise de særtrekka den aristokratiske linja får hos oss. For jeg gjørdet, vil jeg slå fast at linja for pampevesen og mot klassekamp, er like framtreddende her som ellers, og det samme gjelder linja mot "politikk" i fagforrenningene.

For å forstå særegenhetene ved den arbeideraristokratiets linje på sjukehusene, er det nødvendig med litt kjennskap til slike arbeidsplasser, til hva som skiller den fra f.eks fabrikker.

For det første, Florence Nightingale-ideologien, som går ut på at helsepersonell ikke har noe med å stille krav, men at yrket tvertimot er et kall som du skal være lykkelig over å ha fått. Det har foregått mye beinhard undertrykking i ly av disse ideene, og det er ikke bare sjukepleiere sin kamp som blir kjempa mot på denne måten. Sjølv jenter som vasker på kontorene og knapt nok ser en pasient blir tuta øra fulle med slikt.

For det andre er sjukehusa ekstremt hierarkisk oppbygd. De som tilhører arbeiderklassen ventes bukkende for sjukepleierne, og i forhold til leger og andre toppfigurer på jobben, skal vi helst ikke synes.

For det tredje, har arbeiderklassen på sjukehusa lite kamperfaring, om en sammenlikner med kjerneproletariatet.

Det viktigste grunnen til dette, er den sterke ideologiske undertrykkinga. Dessuten er det vanseligere å sjå fienden her, så lenge det vanlig-

vis dreier seg om offentlige institusjoner.

At folk vanligvis ikke har blitt sparka under økonomiske kriser, er et faktum som har styrka samarbeidsideologien på disse stedene.

Disse tre faktorene, er den viktigste bakgrunnen for at borgerskapet ikke har behovd å investere like mye i arbeideraristokratiet her, som i kjerneproletariatet.

Jeg kjenner ei forening med 700 medlemmer, der borgere ikke har slengt ut noen feitere bein enn to fridager med lønn i uka til formannen. Hadde denne foreninga vært en klubb i Jern og meil ville sannsynligvis 3-4 styremedlemmer vært ansatt på heltid.

Hvordan er det så arbeideraristokratiet på sjukehusa gjør jobben sin? På hvilke måter greier de å villrede arbeidsfolka inn på vegen til klasse-samarbeidet?

Jeg mener at grunnlaget for framgangen til aristokratiet, blir lagt gjennom systematisk spredning av forakt for helseproletariatet og det arbeidet vi utfører. Vasking og sengetrilling er idiotarbeide, sammenlignet med de mer kompliserte arbeidsoppgavene til leger og sjukepleiere. Det blir jo også stadig presistert at vi ikke har krav å komme med, "visom kommer rett fra gata". At propagandaen slår rot også hos kommunister, fikk vi et levende bevis for i mitt eget partilag, da en kamerat ville slutte på jobben og begynne på yrkesskolen, bl.a for deler av massene var dumme og alkoholisererte. Dette til tross for at klassekamplinja har hatt en ikke ubetydelig framgang på jobben de siste par åra.

Denne arbeiderforakten spres også til de småborgelige gruppene på sjukehuset, noe som medfører at sjukepleierne og leger i stor grad venter at avd. hjelper og portører skal stå på pinne. Jeg kjenner konkret til sjukeavdelinger der portørene blir hengt ut som fyllicker og potensielle voldtektsforbrytere.

På denne måten oppstår det splittelse mellom yrkesgruppene som i stor grad har interesse av å stå sammen og arbeideraristokratiet har ei økkelrolle i arbeidet med å øke denne kloffta. De propaganderer kamp mot sjukepleierne og enhet med monopolkapitalen sin stat. Når vi stiller lønnskrav, avviser de dem som håpløse med den begrunnelse at sjukepleierne ikke vil finne seg i at lønnsforskjellen minsker. Når vi knurrer pga at under-

bemanningen fører til hardere arbeidspress, garderer pampene seg mot kamp ved å si: "dere må jobbe, mens sjukepleierne sitter på røva på vaktrommene og drikker kaffe." Denne splittelsepolitikken har borgerskapet hatt stort hell med.

Også blant kommunistene og de framstredne massene blir det lagt uforholdsmessig stor vekt på å kjempe mot sjukepleierne, i forhold til den kampen som blir reist mot klassefienden.

Sjøløst skal vi slåss mot reaksjonære holdninger i småborgerskapet, såvel som i arbeiderklassen. Men det er viktig å gripe at dette er en kamp for å tømme enheten mot borgerskapet

og staten, og legge den opp deretter. Mens linja med arbeiderforakt og splittelse fra våre naturlige allierte, er det viktigste særegne angrepene mot arbeiderne på sjukehus, kommer dette simpelthen av at det sjelden er interesse for arbeidet som driver folk til å bli avdelingshjelper, portører, vaskeri eller kjøkkenbetjening. Tvert imot er det oftes tilfeldigheter som driver

slike folk til å selge arbeidskrafta si på disse stedene. Et unntak er kanskje hjelpepleierne. I hvertfall tror jeg bestemt at borgerskaper sitt generalangrep mot sjukepleierne kommer i form

av myten om offervillighet, og hvitkledde engler.

Til slutt vil jeg advare kameratene mot å sluke dette innlegget råt. Spesielt folk med kjennskap til sjukehus bør lese det kritisk for å forbedre analysa. Andre kamerater vil jeg oppfordre til til å granske arbeideraristokratiet på sine stader for slik å skaffe ammunisjon til å knuse den aristokratiske linja i partiet, og dessuten sjølve arbeideraristokratiet og borgerskapet for øvrig.

Helsearbeider.

FLERE ARBEIDERKORRESPONDENTER TIL KK!

Kampanja for klassekampen som dagsavis er ikke bare en kampanje for å få flere abonnenter og øke lossalget, vi må også stadig gjøre avisa bedre. Til sjuende og sist er det innholdet, linja avisa følger, som bestemmer om den skal ha mange eller få lesere. På siste møte i KK-gruppa vår diskuterte vi en del av det som står om "Pravda" i SUKP(b)s historie (s. 157-163). Der står det bl.a.:

"Hva skrev "Pravda" om?

I hvert nummer av "Pravda" ble det offentliggjort mange arbeiderkorrespondanser som skildret arbeidernes liv, den umenneskelige utbyttingen, de forskjellige måter kapitalistene, direktørene og arbeidsformennene plaget og trakasserte arbeiderne på. Dette var skarpe, treffende avsløringer av de kapitalistiske forhold. Ikke sjelden ble det i "Pravda"s notiser brakt melding om at sultende arbeidsløse, som hadde gitt opp håpet om å finne arbeid, hadde begått selvmord."

"Pravda" hadde et veldig antall arbeiderkorrespondenter. Bare i løpet av et år offentliggjorde den over 11.000 arbeiderkorrespondanser."

1. Klassekampen blir stadig flinkere til å berette om den kampen arbeiderklassen og andre undertrykte grupper fører mot utbytting og undertrykkelse. Men hva med å "skildre" arbeidernes liv, "den umenneskelige utbyttingen" alle de gangene kampen ikke blir reist? Hvor er notisene om at "sultende arbeidsløse begår selvmord"? Vi mener at meldinger og nyheter av denne typen er viktige fordi de kan gi oss glimrende agitatoriske eksempler på hvorf vi må styrte borgerskapets diktatur.

Fra de seinere numrene av klassekampen vil vi trekke fram midtsideoppslaget i nr. 83 om fremmedarbeiderfamiliens boligsituasjon og i nr. 87 om kreftfaren ved Falconbridge som bar eksempler på det vi mener. Men hvorfor bare den slags stoff i store artikler, hvorfor ikke mange små notiser?

2. Vi mener også at klassekampen kan bli langt bedre i å skolere sine lesere i den norske arbeiderklassen sin historie - og det internasjonale proletariats historiske kamperfaringer. Hva med å skolere leserne - i denne førkrigstid - i hva som blei gjort av riktige og feilaktige ting av arbeiderklassen her i Norge og ellers i verden før den forrige verdenskrigen?

3. Til slutt: I forhold til "Pravda" har klassekampen et temmelig beskjedent antall arbeiderkorrespondenter. Vi mener arbeiderkorrespondentordningen er svært viktig for masselinja til avisa - "fra massene, til massene". Vi er overbevist om at dersom vi stillte det som en oppgave og diskuterte den, kunne vi være i stand til å øke antallet arbeiderkorrespondenter til avisa temmelig kraftig. Og det mener vi er nødvendig for at avisa skal fortsette å styrke seg kvantitativt så vel som kvalitativt.

Kjell.

er tronsmo og panda „røde øyer”?

Finnes det "fristeder" under kapitalismen? Sosialistiske "øyer" i borgerdiktaturet Norge? Enkelte kamerater viser gjennom sin praksis at de tror det finnes steder der klassediktaturer er blitt oppheva, der de kan diskutere bevegelsens interne politikk uten å frykte avlytting, overhøring, o.l. Et par sånne steder er de to butikkene Tronsmo og Panda (butikk til Vennsøysambandet Norge-Kina).

ferdes, er faren for avlytting stor. Særlig i de to butikkene Tronsmo og Panda, fordi progressive, Kina-venner, og revolusjonære og "vanlige" folk har sin daglige gang der. Om du slarver med kjeften om interne forhold, gir du ikke bare SIPO/ CIA/KGB gratis informasjon, det betyr også at du setter masser/kamerater som jobber/besøker disse to stedene i fare, gjennom å knytte forbindelsene dine til

Panda

Dem som regelmessig besøker disse to butikkene vil raskt kunne høre at enkelte kunder legger fram sine politiske meninger i en slik form at det er lett å peke dem ut som kommunister. Ikke fordi de sier "det har jeg lest i det interne bladet", men fordi de legger fram synspunktene sine som om de var på et lagsmøte. Noen begynner til og med å diskutere interne forhold, enten med vennene sine, eller med betjeninga, som om dette var plasser der alle var kommunister, "ei rød øy".

Dette er ei tvers i gjennom feilaktig og revisjonistisk praksis. På alle steder, på offentlige plasser, restauranter, hjemme, overalt hvor kommunister

dem. Og provokatorer/agenter går ikke rundt med merkelapp på seg, de ser også ut som "vanlige" folk.

Kamerater, krigsfaren skjerpes. Erfaringer fra andre kriger, også i Norge, viser helt klart at det imperialistiske borgerskapet alltid vil forsøke å knekke arbeiderklassens fortropp, kommunistene. Ta derfor sikkerheten alvorlig, kritiser kameraters feil, og vær årvåken overfor provokatorer som vil diskutere interne forhold.

Derfor - fram med politikken, men hold interne saker unna!

Sigmund.